

Otis Laubert: Vieru ťažko odmerať, 2010

Objekt, kombinovaná technika, 160 x 111 x 3 cm

V evanjeliu podľa Marka istý otec prosí Ježiša o uzdravenie syna posadnutého zlým duchom: „... ak niečo z môžeš, zľutuj sa nad nami a pomôž nám.“ Ježiš mu odpovedá: „Ak môžeš?! Všetko je možné tomu, kto verí,“ na čo otec reaguje prosbou: „Verím, pomôž mojej nevere!“ (Mk 9, 22 – 23,25) Na inom mieste svojim učeníkom na prosbu, aby im dal väčšiu vieru, odpovedá: „Ak budete mať takú veľkú vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu „Prejdi odtiaľto ta! – prejde. A nič vám nebude nemožné.“ (Mt 17, 20)

Viera nie je vlastnosť, ktorá sa dá posudzovať ľudskými kritériami. Je to náš osobný vzťah k Bohu, odpoveď na jeho volanie, ktoré sa prejavuje našimi skutkami a postojmi v každodennom živote. Na otázku, ako dnes možno aktívne žiť svoj život viery, pápež František odpovedal: „Komunikácia viery je možná iba prostredníctvom svedectva a tým je láska. Nie našimi myšlienkami, ale s evanjeliom, ktoré žijeme vo vlastnom živote a Duch Svätý ho v našom vnútri oživuje. Ide o istú súčinnosť medzi nami a Duchom Svätým, a tou je svedectvo. Cirkev nesú dopredu svätí, tí, ktorí vydávajú presne takéto svedectvo. Ako povedali Ján Pavol II. a Benedikt XVI., dnešný svet veľmi potrebuje svedkov. Nie veľa rozprávať, ale hovoriť celým svojím životom: súlad života, pravdivosť vlastného života!“

K zamysleniu sa nad vlastným životom viery nás netradične pozýva aj hravý objekt Otisa Lauberta s názvom *Vieru ťažko odmerať*. Autor vo svojej tvorbe pracuje s predmetmi každodenného života, ktoré kladie do nových vzťahov. Zároveň sa pohráva so slovnými hračkami, s rôznymi ambivalentnými významami slov, v ktorých objavuje nové významy. Jeho kríž je zložený zo školských drevených trojuholníkových pravítok. V prenesenom význame tu vystupujú ako symbol ľudských meradiel a súdov, kým kríž, ktorý vytvárajú, je symbolom našej viery, ktorá nie je jednoducho merateľnou samozrejmosťou, ale Božím darom, milosťou, ktorou sme boli obdarení.

Vo Vašej tvorbe dávate predmetom nový život, staviate ich do nového svetla, a diváka nechávate, aby význam Vašich diel dekodoval a ďalej rozvíjal: „V mojej práci je veľmi dôležitý prvok prekvapenia. Vyberám si prosté veci, umiestňujem ich do nového kontextu a vytváram nové vzťahy a asociácie. Môžem u diváka vyvolať pocit radosti a dať nový význam nájdeným predmetom, ktoré už stratili svoj zmysel.“

Otis Laubert (1946, Valaská) študoval na Strednej škole umeleckého priemyslu v Bratislave. Na tzv. neoficiálnu výtvarnú scénu vstúpil koncom 60. rokov 20. storočia. Vo svojej tvorbe reaguje na podnety dadaizmu, popartu a na odkaz Marcela Duchampa. Pracuje s rôznymi médiami a technikami, od kresby, koláží a asambláží cez objekt a inštaláciu až po umenie akcie. Dominantnou stratégiou jeho tvorby, ktorú realizuje v tematických cykloch, je využívanie nájdených predmetov každodennej spotreby (ready-made), zhromažďovaných v jeho súkromnom domácom depozite, ktoré stavia do nových, často paradoxných, neočakávaných a hravých súvislostí. Pravidelne vystavuje doma aj v zahraničí, žije a tvorí v Bratislave.

*„Ved' všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet.
A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera.“ (1Jn 5, 4)*